

«Дозвольте релігійну свободу в Радянському Союзі!»

Існує низка поширених теорій, що спираються на матеріалізм, які насправді не мають підтвердження. Однією з них є теорія еволюції Чарльза Дарвіна. Ще одна така теорія лежить в основі праць Карла Маркса. Думка про те, що дух походить із матерії, докорінно хибна. Створені Богом люди, як і всі істоти, поєднують у собі як матеріальний, так і духовний аспекти. Одним словом, теорія та філософія, що лежать в основі комунізму, докорінно неправильні. Навчаючись у Японії, разом із комуністами ми боролися за незалежність Кореї. Вони були моїми добрими друзями, готовими віддати навіть своє життя заради визволення нашої Батьківщини, але наші способи мислення були принципово різними. Отже, як тільки наша Батьківщина стала незалежною, наші шляхи розійшлися.

Я не згоден з історичним матеріалізмом, тому розгорнув рух за перемогу над комунізмом у всьому світі. Я радив кожному наступному президентові США захищати вільний світ, виступаючи проти комуністичної стратегії захоплення світу. Комуністичні країни, які були незадоволені моїми діями, намагалися усунути мене, здійснюючи на мене замах, але в моїй душі немає ненависті на них. Також я не вважаю їх своїми ворогами. Я проти філософії та ідеології комунізму, але я ніколи не ненавидів самих комуністів. Але Бог хоче обійняти навіть комуністів, щоб вони прийшли до Нього.

Отже, моя зустріч з президентом Михайлом Горбачовим у Москві у квітні 1990 року і відвідини генерального секретаря Кім Ір Сена у Пхеньяні

наступного року були непростими подорожами; я робив їх, ризикуючи життям. Це була моя доля — поїхати до них, щоб передати волю Небес. Я тоді напівжартома казав, що Москва (Moscow) вимовляється англійською схоже на «Must go», що перекладається «мусиш іти», тому мені довелося їхати.

Я досить добре розумію сутність комунізму. Отож я передбачив, що ознаки його падіння почнуть з'являтися приблизно через шістдесят років після більшовицької революції, а фортеця Радянського Союзу впаде в 1987 році, на сімдесяту її річницю.

1985 року під час мого ув'язнення в Данбері доктор Мортон Каплан, відомий політолог Чиказького університету, відвідав мене у в'язниці. Перше, що я попросив його під час нашої зустрічі — провести конференцію та оголосити «кінець радянського комунізму» до 15 серпня того ж року.

— Проголосити кінець радянського комунізму? — перепитав доктор Каплан.

— Як я можу так ризикувати? — сказав він, виказуючи свою неготовність до такого кроку.

Під кінець полум'я найяскравіше. У 1985 році Радянський Союз посилював свій світовий вплив, і не було видимих ознак його занепаду. Тож цілком природно, що доктор Каплан висловив своє небажання. Якби він проголосив таке особливе передбачення і воно не справдилося, його репутація вченого була б знищена за одну ніч.

— Преподобний Мун, — сказав він, — я вірю вам, коли ви говорите, що радянський комунізм зникне. Але я не думаю, що це станеться саме зараз.

— Тож, а що як замість того, щоб оголошувати «кінець радянського комунізму», ми скажемо «згасання радянського комунізму»?

Я зрозумів, що він пропонує пом'якшити назву своєї конференції і використати щось інше, ніж «Падіння Радянської імперії». Я палав від гніву. Я не міг піти на таке. Я абсолютно впевнений, що коли людина має переконання, вона повинна бути сміливою і докласти максимум

зусиль у боротьбі, навіть якщо відчуває страх.

— Докторе Каплан, — мовив я, — що ви маєте на увазі? Якщо я прошу вас проголосити кінець комунізму, у мене на це є вагомі причини. У день, коли ви проголосите кінець комунізму, це забере енергію і сприятиме його мирному занепаду. Чому ви вагаєтесь?

Зрештою, доктор Каплан заявив про «кінець радянського комунізму» на конференції Академії професорів за всесвітній мир (PWPA — Professors World Peace Academy), що відбулася в Женеві під назвою «Падіння Радянської імперії: перспективи переходу до пострадянського світу». Про це ніхто не наважувався навіть замислюватися. Оскільки Швейцарія була нейтральною країною, Женева була основним місцем перебування багатьох агентів радянського Комітету державної безпеки (КДБ), які здійснювали шпигунську та терористичну діяльність по всьому світу. Готель «Інтерконтиненталь», де відбувалася конференція PWPA, стояв навпроти радянського посольства, тому я добре уявляв, наскільки моторошно було докторові Каплану. Однак за декілька років по тому він став відомим як науковець, який першим передбачив кінець радянського комунізму.

У квітні 1990 року я скликав Всесвітню конференцію ЗМІ, яка відбулася в Москві. Несподівано радянський уряд зустрів мене за протоколом на рівні глави держави, починаючи з аеропорту. До центру Москви ми їхали кортежем у супроводі поліції. Автомобіль, яким мене возили, рухався жовтою ділянкою дороги, якою їздили тільки президент і державні гості. Це сталося ще до розпаду Радянського Союзу. Радянська влада поставилася до мене, антикомуніста, саме таким винятковим чином.

Під час конференції у своїй промові я похвалив рух «Перестройкі». Я сказав, що це має бути революція без кровопролиття — революція розуму й духу. Я приїхав з метою взяти участь у Всесвітній конференції ЗМІ, але мій головний фокус був на зустрічі з президентом Горбачовим. У той час Горбачов був популярним у Радянському Союзі після успіхів його політики «Перестройкі». Якби я хотів, то міг би зустрітися з

президентом США десять разів, але зустрітися з президентом Горбачовим було набагато складніше. Я хвилювався, чи вдасться з ним побачитися взагалі. Я мав передати йому послання, і це слід було зробити особисто. Він реформував Радянський Союз, здіймаючи там вітер свободи, але з часом меч реформ почали спрямовувати йому у спину. З цим треба було щось робити, бо інакше на нього чекала велика небезпека. Я пояснив, якщо він не зустрине мене, то не зможе спіймати хвилю небесної удачі, а без цього довго не протримається.

Мабуть, президент Горбачов почув мою стурбованість. Наступного дня він запросив мене до Кремлівського палацу. На лімузині, наданому радянською владою, я в'їхав углиб Кремля. Увійшовши до кабінету глави держави, ми з дружиною зайняли свої місця, а поруч з нами сіли міністри Кабінету Міністрів Радянського Союзу. Президент Горбачов широко усміхнувся та енергійно пояснив нам успіхи своєї політики «Перестройки». Потім ми перейшли в іншу кімнату, де вже спілкувалися сам на сам. Я використав цю можливість, щоб передати йому таке повідомлення:

«Пане Президенте, ви вже досягли багатьох успіхів у перебудові, але цього недостатньо для завершення реформ. Треба негайно дозволити свободу віросповідання в Радянському Союзі. Якщо намагатися реформувати лише матеріальний світ, без участі Бога, перебудова буде приречена на занепад. Комунізм ось-ось закінчиться. Єдиний спосіб урятувати цю націю — це дозволити свободу релігії. Настав час вам діяти зі сміливістю, яку ви проявили, реформуючи Радянський Союз, і стати світовим президентом, який працює заради встановлення миру в усьому світі».

Коли я згадав про релігійну свободу, обличчя президента Горбачова стало кам'яним, адже він не очікував подібних заяв. Проте, як і слід було очікувати від людини, котра погодилася на возз'єднання Німеччини, він швидко опанував себе і тверезо сприйняв мої слова. Я продовжував: «Радянському Союзу треба встановити дипломатичні відносини з Південною Кореєю. Отже, будь ласка, запросіть у гості президента Південної Кореї Ро Де У». Я пояснив йому причини, чому

двом країнам варто було б мати дипломатичні відносини. Коли я сказав усе що хотів, то відчув від президента Горбачова впевненість, якої не відчував до того.

— Я впевнений, — сказав він, — що відносини між Південною Кореєю та Радянським Союзом будуть розвиватися гладко. Я вважаю, що політична стабільність і послаблення напруженості на Корейському півострові вкрай потрібні. Встановлення дипломатичних відносин з Південною Кореєю — це лише питання часу, адже я не бачу жодних перешкод. Як ви й запропонували, я зустрінуся з президентом Ро Де У».

Уже збираючись піти, я зняв годинника і надів його на зап'ястя президента Горбачова. Він був трохи спантеличений, адже я ставився до нього як до старого друга. Тому я впевнено сказав йому: «Кожного разу, коли ви стикатиметеся з труднощами у реформах, будь ласка, подивіться на цей годинник і згадайте свою обіцянку мені. Якщо ви це зробите, Небеса неодмінно покажуть вам шлях».

Як і обіцяв, президент Горбачов зустрівся з президентом Ро в Сан-Франциско в червні того ж року під час двостороннього саміту. Тоді, 30 вересня 1990 року, Південна Корея та Радянський Союз підписали історичну угоду про встановлення дипломатичних відносин уперше за вісімдесят шість років. Звичайно, політика — це справа політиків, а дипломатія — робота дипломатів. Але іноді, коли двері зачинені надто довго, релігійний діяч, який не має власних інтересів, може бути ефективнішим за політиків і дипломатів.

Чотири роки по тому президент і пані Горбачова відвідали Сеул; ми з дружиною прийняли їх у нашому домі в районі Ханнамдон. На той час його вже відсторонили від влади внаслідок державного перевороту. Після того, як опозиція вчинила переворот, виступаючи проти «перестройки», він розпустив Комуністичну партію СРСР і подав у відставку з посади її генерального секретаря. Бувши комуністом, він ліквідував комуністичну партію.

Колишній президент і перша леді використовували палички для їжі, щоб їсти пульґогі та чапче, які ми старанно приготували. Коли йому подали суджонґва на десерт, пан Горбачов кілька разів повторив: «У Кореї чудові традиційні страви». Він і перша леді виглядали геть інакше, ніж у той час, коли був на посаді. Пані Горбачова, яка раніше була закоренілою лекторкою марксистсько-ленінської ідеології Московського державного університету, носила намисто з хрестиком.

— Пане президенте, ви зробили чудову справу, — сказав я йому. — Ви відмовилися від посади генерального секретаря Радянського Союзу, але тепер ви стали президентом миру. Завдяки вашій мудрості та мужності ми тепер можемо принести мир усьому світу. Ви зробили для світу найголовнішу, вічну і прекрасну річ. Ви герой миру, який виконував Божу справу. Ім'я, що назавжди залишиться в історії Росії, буде не Маркс, не Ленін чи Сталін. Це буде ім'я Михайло Горбачов. Я високо оцінив рішення пана Горбачова покласти кінець існуванню Радянського Союзу, країни-колиски комунізму, без пролиття крові.

У відповідь пан Горбачов промовив: «Преподобний Мун, ваші слова мене дуже втішили. Вони додають мені енергії. Я присвячу залишок свого життя проектам, які спрямовані на побудову миру в усьому світі». І він міцно потиснув мені руку.

Перестройка (рос.) — загальна назва сукупності політичних і економічних реформ, що проводилися в СРСР у 1985—1991 роках. У внутрішньополітичній сфері — політика гласності та демократизація суспільного життя; в економіці — введення елементів ринкових відносин; у зовнішній політиці — відмова від надмірної критики капіталістичного ладу, значне поліпшення відносин зі США та демократичними країнами Західної Європи, визнання пріоритету загальнолюдських цінностей і глобальних світових проблем.

Revision #2

Created 25 February 2024 09:43:03 by andres

Updated 25 February 2024 09:44:58 by andres